

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **G. T.**, zastoupeného Mgr. Petrem Míketou, advokátem se sídlem Jaklovecká 18, Ostrava 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2006, č.j. OAM-360/VL-10-08-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 2. 2007, č. j. 59 Az 41/2006 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna soudem ustanoveného advokáta Mgr. Petra Míkety **se určuje** částkou 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 3. 2006, č.j. OAM-360/VL-10-08-2006. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

V odůvodnění svého rozhodnutí dospěl krajský soud ke shodnému závěru jako žalovaný, že žalobce neuváděl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve své vlasti vystaven pronásledování z důvodů taxativně uvedených v ust. § 12 zákona o azylu. Žalovaným správním orgánem bylo zjištěno a krajským soudem potvrzeno, že důvodem žádosti žalobce o poskytnutí azylu jsou problémy se soukromou osobou, která po žalobci požadovala splacení dlužné částky, kterou žalobce prohrál v hazardních hrách a snaha žalobce legalizovat si pobyt v České republice, aby zde mohl nadále pobývat a pracovat.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti ve znění jejího doplnění argumentuje důvody obsaženými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

V kasační stížnosti je v obecné rovině napadán rozsudek krajského soudu, kdy stěžovatel tvrdí jeho nezákonnost. Stěžovatel poukazuje na svou špatnou sociální a ekonomickou situaci a uvádí, že se musel skrývat před svými věřiteli, a to přesto, že měl přes ulici služebnu policie.

Žalovaný ani krajský soud si nevyžádaly jakoukoli informaci o bezpečnostní situaci v Gruzii, kde státní orgány nejsou dle stěžovatele schopny svým občanům zajistit bezpečnost. Pokud stěžovatel uvedl tvrzení, která mohla být důvodem pro udělení azylu, měly správní orgány a krajský soud důkazy opatřit a provést. Pokud se tak nestalo, došlo k porušení práv stěžovatele, neboť nebyl zjištěn skutkový stav věci.

Stěžovatel uvádí, že mu v případě návratu do Gruzie hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů, správní orgán ani krajský soud se nezabývaly ohrožením života stěžovatele v případě jeho návratu.

Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel dále žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Co se týče kasační námitky stěžovatele, že má důvodné obavy, že mu hrozí v případě návratu do Gruzie pronásledování z politických důvodů, jedná se o novou skutečnost, k níž Nejvyšší správní soud nemůže přihlížet, neboť ji stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Ke všem obecným námitkám stěžovatele, které nejsou podloženy žádnými konkrétními tvrzeními, odkazuje Nejvyšší správní soud souhrnně např. na rozsudek ze dne 28. 4. 2004,

č. j. 1 Azs 28/2004 – 41, na rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 – 61, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 – 103, vše viz www.nssoud.cz, které se vztahují k soudnímu přezkumu nekonkretizovaných žalobních námitek.

Namítá-li stěžovatel nedostatečná skutková zjištění správního orgánu a krajského soudu v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, pak je zapotřebí poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kde se jednoznačně vyjádřil k zásadě a současně povinnosti tvrzení azylových důvodů samotným stěžovatelem, a to rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č.j. 2 Azs 27/2003 – 59, publikovaný pod č. 181/2004 Sb. NSS, a rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 – 48, www.nssoud.cz. K otázce skutkových zjištění ohledně země původu ve vztahu k zjišťování skutkového stavu při posouzení žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005 č. j. 4 Azs 300/2004 – 36, www.nssoud.cz.

Se skutečností, že správní orgán není povinen rozhodnout o překážce vycestování, jestliže žádost o azyl byla zamítnuta podle § 16 zákona o azylu, se zdejší soud vypořádal např. v rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004 - 45, www.nssoud.cz

K otázce neuspokojivé ekonomické situace žadatele o azyl spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu se již zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 - 64, www.nssoud.cz, stejně tak jako k námitce stěžovatele, že ho státní orgány v zemi původu nejsou schopny před takovým jednáním soukromých osob ochránit, námátkou lze uvést například rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005 má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátovi částkou 4200 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 19. 12. 2007. Soud advokátovi dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna soudem ustanoveného advokáta činí 4800 Kč. Protože advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti navýšená o daň ve výši 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu